

Jako recenzent wyznaczony przez Radę Wydziału pracy doktorskiej mgr. Marty Panfil p.t. „Koncepcje stylistyczne utworów rezonansowych typu „ef” w twórczości rodziny Amaticci” otrzymałem pracę doktorską tj. dzieło artystyczne zapisane na nośniku elektronicznym, opis pracy oraz dokumentację dorobku artystycznego.

Otrzymałem również :

- uchwałę o wszczęciu przewodu doktorskiego
- uchwałę o wyznaczeniu prof. Krystyny Jureckiej oraz mnie recenzentami pracy doktorskiej
- protokół z przebiegu posiedzenia Rady Wydziału
- protokoły komisji skrutacyjnej z przeprowadzonych głosowań
- listę obecności członków Rady Wydziału

Liczba członków Rady Wydziału uprawnionych do głosowania - 24 osoby. Na posiedzeniu obecnych było 19 członków. Głosów za wnioskiem 19, przeciw 0, wstrzymujących 0. Wszystkie głosy były ważne. W głosowaniu nad wyborem recenzentów na prof. Krystyny Jureckiej oddano 15 głosów ważnych za wnioskiem 15 głosów, wstrzymujących 0, przeciw 0. Za wyznaczeniem mnie na recenzenta było również głosów za 15, 0 wstrzymujących, 0 przeciw.

Stwierdzam, że w świetle ustawy z dnia 14.03.2003 r. ust.2 pkt. 2, Rada Wydziału podjęła prawomocną uchwałę o wszczęciu przewodu doktorskiego w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka oraz wyznaczeniu recenzentów pracy doktorskiej mgr. Marty Panfil.

Podstawowe dane o kandydatce

Marta Panfil urodziła się w 1988 roku w Poznaniu. W 1995 roku rozpoczyna naukę w gry na skrzypcach w P.O.S.M I stopnia w Poznaniu. W 2001 roku zostaje przyjęta do P.O.S.M II stopnia im. Mieczysława Karłowicza w Poznaniu gdzie rozpoczyna naukę lutnictwa w klasie prof. Honoraty Stalmierskiej. Po zakończeniu szkoły w 2007 roku podejmuje studia w Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu na kierunku Lutnictwo Artystyczne również w klasie prof. Honoraty Stalmierskiej. Studia magisterskie kończy z oceną bardzo dobrą przedstawiając pracę dyplomową : „*Andrea Amati twórca królewskich instrumentów*”. W roku 2008 rozpoczyna studia licencjackie na Wydziale Wokalnym Akademii Muzycznej im. Ignacego Jana Paderewskiego w Poznaniu. Studia kończy z wyróżnieniem w 2013 roku. W 2014 roku rozpoczyna

studia doktoranckie również w Akademii Muzycznej w Poznaniu w specjalności Lutnictwo Artystyczne w klasie prof. Honoraty Stalmierskiej. W swoim dorobku ma 28 instrumentów w tym: skrzypce, altówki, fidel oraz violę da gamba. Od 2018 pracuje w prywatnej szkole muzycznej w Poznaniu na stanowisku nauczyciela śpiewu solowego i emisji głosu.

OCENA PRACY DOKTORSKIEJ

Godna podkreślenia jest pasja z jaką Pani mgr. Marta Panfil przedstawiła swoje badania nad poszukiwaniem stylistycznych niuansów w budowie instrumentów dynastii rodziny Amatich ze szczególnie wnikliwym badaniem otworów rezonansowych - efów . Prosta i logiczna analiza przedstawionego zagadnienia bardzo pozytywnie wpłynęły na końcowy rezultat pracy.

Praca doktorska mgr. Marty Panfil składa się z dzieła artystycznego zarejestrowanego na nośniku elektronicznym CD i opisu pracy. Opis części artystycznej pracy doktorskiej podzielony jest na dwujęzyczne streszczenie, wstęp i cztery rozdziały

WSTĘP

We wstępie doktorantka przedstawia genezę powstania i ostatecznego ukształtowania się koncepcji tematu badań w których analizuje budowę otworów rezonansowych pięćdziesięciu dwóch instrumentów :

- 18 zbudowanych przez Andreę Amatiego
- 1 zbudowanego przez Antonia Amatiego
- 10 zbudowanych przez Hieronima Amatiego
- 6 zbudowanych przez Braci Amatich
- 13 zbudowanych przez Nicola Amatiego
- 4 zbudowanych przez Hieronima II Amatiego

ROZDZIAŁ 1

Otwory rezonansowe w chordofonach smyczkowych, szarpanych oraz uderzanych

W rozdziale tym Doktorantka definiuje pojęcie oraz dokonuje podziału otworów rezonansowych. Bardzo skrupulatnie przedstawia opis i klasyfikację otworów rezonansowych od otworu typu: ef poprzez otwory typu C , otwory płomieniste, otwory w kształcie półksiężyca ,otwory okrągłe,

prostokątne, owalne, podłużne oraz kilkuczłonowe.

W podrozdziale II autorka klasyfikuje ilość otworów rezonansowych według podziału :

Ilość otworów rezonansowych parzysta (2 ,4 lub 6) – Skrzypce, altówka, wiolonczel, kontrabas, fideł, surdyńka oraz rodzina violi.

Ilość otworów rezonansowych nieparzysta (1 lub 3) - mandolina, lutnia, gitara.

Ilość otworów rezonansowych zmienna – fidel, rebek, lira da braccio, viola da braccio, viola da gamba.

Większa ilość występujących otworów rezonansowych – do 7 – psalterium, cymbały.

Ilustracje instrumentów charakterystycznych dla poszczególnych grup dopełniają powyższą prezentację.

W następnym badaniu p. Marta Panfil opisuje funkcje jakie spełniają otwory rezonansowe uwypuklając funkcje : akustyczną i estetyczną – różne rodzaje rozet (m.in.gitara, cytra, pandora).

ROZDZIAŁ 2

Otwory rezonansowe typu „ef”

Autorka w tym rozdziale analizuje historię efa .

Geneza powstania nazwy otworu rezonansowego jest przedmiotem dalszych rozważań. Autorka analizuje poszczególne elementy efa i przybliża nazewnictwo poszczególnych jego elementów :

- nazwy podstawowe
- terminy pomocnicze do opisu poszczególnych elementów efa
- miejsca pomiarów
- Pochylenia otworów rezonansowych

Wszystkie tezy przedstawione przez p. Martę Panfil są bardzo wnikliwie udokumentowane.

ROZDZIAŁ 3

Analiza otworów rezonansowych.

W tym rozdziale Doktorantka dokonuje analizy porównawczej otworów rezonansowych instrumentów następujących lutników:

Andrei Amatiego I

(skrzypce Witten – Rawlins Collection -rok budowy ok. 1574)

(skrzypce z kolekcji Deborah Paul Orenstein)

(skrzypce kolekcja prywatna – rok budowy ok. 1555 lub 1557)

(Skrzypce ex Ross)

(skrzypce ex Payne ex Gonley – rok budowy ok.1573)

(altówka tenorowa ex Lord Wilton)

(altówka tenorowa zmniejszona)

(wiolonczela The King – rok budowy po 1538 / 1572 rok)

(wiolonczela kolekcja prywatna)

(skrzypce Il Carlo di Francia – rok budowy 1566)

(skrzypce Tullie House – rok budowy 1566)

(skrzypce Carlo IX – rok budowy 1564)

(altówka tenorowa Carlo IX – rok budowy 1573 / po 1564)

(wiolonczela Carlo IX – rok budowy 1566)

(skrzypce NMM 3366)

(skrzypce ex Kurtz)

(Altówka zmniejszona Violetta)

(tenorowa altówka zmniejszona NMM 3370 rok budowy 1560)

~~Antonio Amati (skrzypce piccolo rok budowy 1588)~~

Girolamo Amati (skrzypce rok budowy 1609)

(viola da gamba basowa rok budowy 1611)

(viola da gamba tenorowa rok budowy 1611)

(skrzypce piccolo rok budowy 1613)

(altówka Stauffer rok budowy 1615)

~~(skrzypce rok budowy ok. 1618)~~

(altówka rok budowy ok.1620)

(altówka tenorowa rok budowy 1620)

(skrzypce rok budowy ok. 1628)

(skrzypce rok budowy ok. 1629)

Bracia Amati (Antonio i Girolamo)

(altówka rok budowy ok.1592)

- (altówka tenorowa zmniejszona rok budowy ok. 1595)
- (altówka zmniejszona rok budowy ok. 1597)
- (wiolonczela pięciostrukowa rok budowy ok. 1600 / 1610)
- (skrzypce rok budowy ok. 1603)
- (altówka tenorowa zmniejszona rok budowy ok. 1607)

Nicolo Amati

- (skrzypce rok budowy ok. 1628)
- (skrzypce rok budowy ok. 1637)
- (wiolonczela rok budowy ok. 1645 -1650)
- (skrzypce rok budowy ok. 1651)
- (skrzypce Hammerle rok budowy ok. 1658)
- (skrzypce rok budowy ok. 1662)
- (skrzypce rok budowy ok. 1670 – 1675)
- (skrzypce rok budowy ok. 1666)
- (skrzypce Alard rok budowy ok. 1649)
- (skrzypce rok budowy ok. 1641)
- (skrzypce rok budowy ok. 1669)
- (skrzypce rok budowy ok. 1662)
- (skrzypce Lam ex. Collin rok budowy ok. 1669)

Girolamo Amati II

- (skrzypce rok budowy ok. 1671)
- (skrzypce rok budowy ok. 1683)
- (wiolonczela rok budowy ok. 1690)
- (skrzypce rok budowy ok. 1719)

Wszystkie instrumenty są bardzo rzetelnie omówione i poddane wnikliwemu badaniu stylistycznemu. Powaga z jaką Doktorantka dokonuje analizy pozwala mieć pewność, iż materia badań nie jest dla doktorantki tylko wiedzą teoretyczną.

ROZDZIAŁ 4

Koncepcje stylistyczne otworów rezonansowych typu ef w instrumentach Amaticich.

Doktorantka omawia i analizuje w tym rozdziale koncepcje stylistyczne otworów typu ef od Andrei Amatiego, (skrzypce – 10, altówki 5, wiolonczela 3 instrumenty) który jako pierwszy zastosował je w takiej formie spośród dynastii rodzinnej.

Następnie przeprowadza badania tak jak w rozdziale poprzednim :

Antonia Amatiego - skrzypce 1588

Braci Amaticich – 17 instrumentów -skrzypce ,altówki ,wiolonczela, viola basowa,
viola da gamba

Nicolo Amatiego- 12 skrzypiec i 1 wiolonczela

Girolamo Amati II -3 skrzypiec i 1 wiolonczela

Analiza techniczna i stylistyczna poszczególnych instrumentów jest bardzo szczegółowa i wnikliwa. Warsztat analityczny p. Marty Panfil pozwala dogłębnie przeprowadzić wszystkie badania i wyprowadzić wnioski praktyczne czyli użyć wiedzę teoretyczną do zaprezentowania jej w dziele artystycznym .

Dzieło artystyczne to zaprezentowane na nośniku elektronicznym dwa instrumenty:

Altówka zbudowana na modelu Stauffer z 1615 roku Braci Amaticich oraz

~~Skrzypce zbudowane na modelu Carlo IX z 1564 roku Andrei Amatiego~~

Oceniając dzieło na podstawie dokumentacji zamieszczonej na nośniku elektronicznym mogę powtórzyć poprzednie twierdzenie ,iż w dziełach Marty Panfil mamy przykład harmonijnego połączenia wiedzy teoretycznej z jej praktycznym zastosowaniem.

Instrumenty zaprezentowane na wspomnianej płycie są zbudowane z dużą pieczołowitością i dbałością o każdy detal. Stylistycznie bardzo czysto i wiernie przekazują wyraz oryginałów .

Mamy możliwość podziwiać wysoki kunszt warsztatu i wyczuć stylistycznych niuansów

p. Marty Panfil w podejściu do zmierzenia się z oryginalnymi instrumentami mistrzów, które przynależą do kanonów sztuki lutniczej.

Wydaje się, że analiza fotograficzna nie jest w pełni umożliwiająca wnikliwe i precyzyjne omówienie dzieła artystycznego. Myślę, że dla uzyskania pełnego obrazu omawianych instrumentów z chęcią przyjrzałbym się na żywo podczas obrony doktoratu.

Konkluzja

W podsumowaniu chciałbym stwierdzić, iż pracę doktorską mgr. Marty Panfil oceniam pozytywnie. Jest to praca bardzo interesująca.

Całość pracy zaprezentowanej tak na nośniku elektronicznym jak i w opisie merytorycznym może posłużyć młodym adeptom sztuki lutniczej jak i studentom wiolinistyki do zapoznania się z tak ważnymi elementami powstawania dzieła artystycznego w tym wypadku lutniczego.

Stwierdzam, iż Doktorantka wykazała się wystarczającą i wszechstronną wiedzą teoretyczną i praktyczną co pozwala potwierdzić pełne przygotowanie pani Marty Panfil do prowadzenia samodzielnej pracy artystycznej. Uważam, że w ten sposób rozwiązała założone zadanie i spełniła wymagania art. 13 ust. 1 Ustawy z dnia 14.03.2003 r.

Stawiam wniosek o przyjęcie pracy doktorskiej.

A handwritten signature in black ink, appearing to read "Dariusz Jędrzejko". The signature is written in a cursive style with a long horizontal stroke extending to the right. Below the signature is a solid horizontal line.